

De traditionele telefoon rinkelt niet meer

Jacob van Kokswijk is parttime ICT-consultant bij Capgemini, veelgevraagd spreker bij congressen, lid van de stuurgroep Next Generation Networks initiative van de EU. (tm@kokswijk.nl, www.kokswijk.nl)

Er zijn van die plaatsen die je niet wilt geloven. Waar je een ervaring hebt die zo onwaarschijnlijk is dat niemand je zal geloven. Dubai is zo'n voorbeeld. De Verenigde Emiraten. Alleen al de naam van de roaming-operator is exotisch: *Etisalat*. Alles behalve een groen blaadje sla. Op de *Mecom*-conferentie, een soort Cebit maar dan voor de rijke boys met dure toys, die eind mei plaatsvond, zie ik veel producten en weinig diensten. De Westerse zakenlui creëren de meest onwaarschijnlijke joint ventures. Vreemdgaan is toegestaan, zolang ze maar in het Arabische bed komen. Het Midden-Oosten heeft geld. Winkelstraten lang vitrines vol met de nieuwste modellen, inruil geen probleem,

met achterom een outlet voor de tweedehands modellen van amper een maand oud. Maar waar ik nog steeds geen woorden voor heb, zijn de oneindige rijen met wolkenkrabbers, torenhoge investeringen, die allemaal in aanbouw zijn. En te huur staan. *Dubainternetcity.com*, met een partnerdirectory waarin niemand wil ontbreken. Lichtreclames op de nagelnieuwe wolkenkrabbers: Oracle, Capgemini, Cisco, zelfs een joint venture van Nokia Siemens Networks. Een combinatie die in Europa de vonken eraf zou laten spetteren. Hier is iedereen er als de *chikken* bij om wat van de olieroom af te snoepen. In razend tempo worden een internet city, een knowledge village, een media town, een dataservices center, en een solution residence gebouwd. Elk dak is vol schotels, elke stoep vol fiber. Omgeven met tuinen, meren, heuvels, bronnen, weiden enz., die rap uit het zand rijzen. Maakt niet uit wat je wilt, het wordt ter plekke voor je geschapen, tenminste, zolang je bankrekening groen staat. Venetië in de zee? Het wordt voor je gebaggerd!

Het zuiden van het Midden-Oosten bouwt infrastructuur. Zolang de metro en FttH nog niet klaar zijn, zijn de bus en telecom de cruciale transportkanalen. Ze leggen kruisverbindingen,

want je reist en belt van hot naar haar. In de bus zijn de eerste rijen zitplaatsen *ladies only* en dat is, uit eigen ervaring, precies gepast. Hinderlijker is dat als het mannelijke deel van de bus vol mannen staat, er onderweg geen mannen meer mogen instappen. Daar sta je dan weer 20 minuten te wachten op de volgende bus, waar hetzelfde fenomeen zich herhaalt. Tot je mee mag rijden met de taxi. Dit deel van Arabie is overbevolkt door Indiërs, Filippijnen en Chinezen die smart en hungry genoeg zijn om de klusjes te klaren waarin het kruim van de sjeiks geen zin in heeft. Van taxichauffeur tot systeembeheerder, van kamermeisje tot airportdeskhostess, alle uitvoerende werkzaamheden worden door buitenlanders verricht. Wie ter verkoeling het overdekte winkelcentrum inloopt, ziet hunkerende Europese en Amerikaanse vrouwen die met de telefoon aan het oor hun minnaars op de potente momenten delen. Uit verveling vreemdgaan. De geschiedenis herhaalt zich. Dertig jaar geleden waren de Nederlandse Antillen het centrum van fiscaal en fysiek vreemdgaan. Uit verveling hielden de blanken elkaar bezig met party's, waar de schaarse Nederlandse chocola, kersen en eieren afgunstige blikken opwekten.

Anno 2009 komen in de lobby van mijn hotel de *multicult-generaties* wachtend bij elkaar. Allemaal de koeling koesteren, zolang het busje ze niet komt ophalen. Business bobo's die de secretaresses de laatste wijzigingen in de contracten doorgeven. Zwart gesluisde vrouwen die met een bril voor de kijkgleuf en een telefoon aan het oor gedrukt de duizend-en-één nachten uitwisselen. Te dikke toeristen in een te korte broek die te luid pratend het thuisfront proberen te overtuigen van

Iedereen is er als de chippen bij om wat van de olieroom af te snoepen

de 45 graden. Pubers die via de gamecomputers in de hoek kletsen met de andere kant van de wereld. Bij het raam zitten drie zakenlui achter een Apple via

Skype-video de ervaringen uit te wisselen met de backoffice in de US. Aan een tafeltje een echtpaar dat op de draadloze terminal de pincode intoetst om de creditcard betaling van de lunch te voldoen. In de gang lopen mannen in traditionele *djellaba's* te ijsberen, terwijl ze pratend met een oortelefoontje, dat langs de zwarte *katra* onder de witte *toop tuille* naar beneden verdwijnt. De telefoon hangt ergens verborgen in een binnenzak onder de *kandura* die als een witte stofjas tot over de sandalen alles verbergt, waar de Schotten trots hun kilt voor optillen. Op de achtergrond piept bij de receptie ouderwets de fax, vermoedelijk om uit een achtergebleven deel van de wereld een reservering door te geven. En de traditionele telefoon? Die heeft twee uur lang niet gerinkeld. ■

Jacob van Kokswijk